

I. YEPYENİ BİR ŞEY OLARAK MİLLET: DEVRİMDEN LİBERALİZME

Modern milletin ve onunla bağıntılı her şeyin temel karakteristiği, modernliğidir. Bugün bu, iyi bir biçimde anlaşılmış durumdadır; ancak milli kimliğin tarihten de eski olacak kadar doğal, temel ve kalıcı olduğu yönündeki zıt varsayım o denli yaygın bir kabul görmektedir ki, konuya ilişkin sözcük dağarcığının modernliğini irdelemek yararlı olabilir. Çeşitli basımları bu amaçla titizlikle gözden geçirilmiş olan İspanya Kraliyet Akademisi Sözlüğü'nde¹ 1884 basımından önce modern anlamıyla devlet, millet ve dil terminolojisi kullanılmaz. *Lengua nacional*'in "bir ülkenin resmi ve edebi dili; o ülkede genel olarak, başka milletlerin dillerinden ve lehçelerden ayrı biçimde konuşulan dil" olduğunu ilk defa 1884 basımıyla öğreniriz. "Lehçe" maddesinde, lehçe ile milli dil arasındaki

1. Lluís Garcia i Sevilla, "Llengua, nació i estat al diccionari de la real academia espanyola" (*L'Avenç*, 16 Mayıs 1979, s. 50-55).

aynı ilişki yeniden kurulmaktadır. 1884'ten önce *nación* sözcüğü, basitçe "bir eyalet, bir ülke ya da bir krallıkta oturanların toplamı" ve aynı zamanda "bir yabancı" anlamına geliyordu. Oysa 1884 basımıyla birlikte, artık "her şeyden üstün bir ortak yönetim merkezini tanıyan bir devlet ya da politik birim", bunun yanında "bir bütün sayılan bu devletin oluşturduğu topraklar ve bu topraklarda yaşayan insanlar" anlamı yüklenmekteydi. Dolayısıyla ortak ve egemen bir devlet unsuru, en azından İber dünyasında, bu tür tanımların merkezinde yer almaktadır. *Nación*, "conjunto de los habitantes de un país regido por un mismo gobierno"* olarak tanımlanmıştır (altı çizgili yerler yazarındır).² Daha yakın zamanlardaki *Enciclopédia Brasileira Mérito*'da³ ise, *nação*, "Bir devletin, aynı rejim ya da yönetimde yaşayan, ortak çıkarları olan yurttaşlar topluluğu; belirli bir toprak parçasında ortak gelenek, özlem ve çıkarları bulunan, *grubun birliğini sürdürme sorumluluğunu üstlenen merkezi bir iktidara bağımlı olan insanların oluşturduğu kolektif; yönetim güçleri dışında, bir devlete bağlı halk*" olarak tanımlanmaktadır (altı çizili yerler yazarındır). Bundan başka, İspanya Akademisi Sözlüğü'nde "millet" in kesin tanımı 1925 yılına kadar görünmez; millet ancak o zaman "aynı etnik kökene sahip olan, genelde aynı dili konuşan ve ortak bir geleneği paylaşan insanların oluşturduğu kolektif" olarak anlatılır.

Dolayısıyla, yönetim anlamına gelen *gobierno*, 1884'e kadar *nación* kavramıyla özellikle ilişkilendirilmemiştir. Gerçekten, filolojinin iddia ettiği gibi, "nation" sözcüğünün ilk anlamı köken ya da soya işaret etmektedir: Froissart'ın "je fus retourné au pays de ma nation en la conté de Haynnau" (Hainault vilayetindeki doğum yerime/köklerimin bulunduğu yere geri gönderildim) sözünü aktaran eski bir Fransızca sözlüğünde "naissance, extraction, rang"*** ile ilişkilidir "nation" sözcüğü.⁴ Ve köken ya da soy belirli bir

2. *Enciclopedia Universal Ilustrada Europeo-Americana* (Barcelona, 1907-34), Cilt 37, s. 854-67: "Nación" maddesi.

3. (Sao Paulo-Rio-Porto Alegre, 1958,64), Cilt 13, s. 581.

* (İsp.) "Aynı hükümet tarafından yönetilen bir ülkede yaşayan insanlar toplamı." (ç.n.)

** (Fr.) Doğum, soy, mevki. (ç.n.)

4. L. Curne de Sainte Pelaye, *Dictionnaire historique de l'ancien langage françois* (Niort, tarihsiz), 8 cilt: "Nation" maddesi.

insan grubuyla bağı olduğu sürece, bunların (yönetenler ya da onlarla akrabalık bağı taşıyanlar değilse) bir devlet oluşturan kişiler oldukları akla getirilemez. Köken ya da soyun belli bir toprak parçasıyla bağı olması halindeyse, bu toprak parçası yalnızca rasgele şekillenmiş ve asla çok geniş olmayan bir politik birimi oluşturmaktaydı. İspanya Akademisi Sözlüğü'nün 1726'daki (ilk) basımında *patria** ya da halkın daha çok kullandığı *tierra*, “memleket”, sözcüğü; “bir insanın doğduğu yer, kasaba ya da toprak” veya “bir senyörlüğün ya da devletin bir bölge, eyalet ya da ilçesi” anlamını taşıyordu. Modern İspanyolca kullanımında geniş anlamdaki *patria chica*'dan, yani “küçük anayurt”tan, ayırt edilmek zorunda kalınan *patria*'nın bu dar anlamı, antik Roma hakkında bilgisi olan klasik eğitim görmüş kişileri saymazsak, on dokuzuncu yüzyıldan önce oldukça evrensel bir niteliğe sahiptir. *Tierra* sözcüğü 1884 yılına kadar bir devletle ilişkilendirilmeye başlamamıştı; 1925 yılına kadar da, *patria*'yı “yurtseverlerin severek sadakatlerini korudukları geçmişin, günümüzün ve geleceğin maddi ve manevi unsurlarının toplamını içeren kendi milletimiz” olarak tanımlayan modern yurtseverliğin duygusal tınısını işitmeyiz. Kabul edildiği üzere on dokuzuncu yüzyıl İspanyası kesinlikle ideolojik gelişmelerin öncüsü değildi, oysa Kastilya -ve burada Kastilya dilinden söz ediyoruz- “milli devlet” etiketini yapıştırmanın gerçekçiliğe tamamen ters sayılmayacağı en eski Avrupa krallıklarından biriydi. Kaldı ki on sekizinci yüzyıl İngilteresi ve Fransası'nın bambaşka bir anlamda “milli devletler” oldukları da bir hayli tartışmalıdır. Demek ki Kastilya'daki konuyla ilgili sözcüklerin evrimi bir genellik taşıyabilir.

Romans** dillerinde “nation” sözcüğü yerli bir sözcüktür. Başka yerlerde ise, kullanıldığı kadarıyla, dışardan alınmıştır. Bu çerçevede kullanım farklılıklarını daha net bir biçimde izleyebiliriz. Yüksek ve Aşağı Almanca'da *Volk* (halk) sözcüğü bugün, “natio” sözcüğünden türetilen sözcüklerle bir ölçüde açıkça aynı çağrışımları uyandırmaktadır, yalnız aralarında oldukça karmaşık bir etkileşim vardır. Ortaçağ'daki Aşağı Almanca'da, *natie* terimi,

* Vatan. (ç.n.)

** Vulgar Latince'den gelen İtalyanca, İspanyolca, Fransızca, Portekizce ve Romençe gibi diller. (ç.n.)

kullanıldığı kadarıyla (Latince kökenine bakılırsa, kraliyet ailesinden, soylu ailelerden gelenler ya da diğer üst sınıf kökenli olanlar veya eğitilmiş kişiler dışında pek kullanılmamış olsa gerektir), açık ki henüz *Volk*'un anlamını çağrıştırmaz ve bu anlamına ancak on altıncı yüzyılda kavuşmaya başlar. *Natie* terimi Ortaçağ Fransası'nda olduğu gibi doğum ve soy grubunu (*Geschlecht*) anlatmaktadır.⁵

Bu terim, başka yerlerde de görüldüğü gibi, bir arada varoldukları benzerlerinden ayırt edilmeleri gereken loncalar ya da diğer korporasyonlar gibi daha büyük ve bütünlüklü grupları anlatmak doğrultusunda gelişme gösterir; "milletler" in İspanyolca'daki gibi yabancıyla eşanlamlı kullanılmasının, yabancı tüccarlar ("bir şehirde yaşayan ve ayrıcalıklardan yararlanan yabancı topluluklar, özellikle tüccarlar") anlamını taşımasının,⁶ alışlageldiği üzere eski üniversitelerde öğrenci "milletler"inden söz edilmesinin ve aynı zamanda pek sık kullanılmayan "Lüksemburg milletinden bir alay" ifadesinin⁷ kaynağı budur. Ancak açıkça görünmektedir ki, bu evrim, insanın kökeninin bulunduğu yere ya da toprak parçasına bağlı olduğunu vurgulama yönünde gelişeceği (böylece eski bir Fransızca tanımdaki *pays natal*,* en azından daha sonraki sözlük yazarlarının zihinlerinde hemen "eyalet" anlamını yüklenilebileceği)⁸ gibi, başka bir yöne evrilerek etniklik doğrultusunu izleyebilir; nitekim Hollandalıların *natie* teriminin asıl anlamının "aynı 'stam'a** ait olduğu varsayılan insanlar toplumu" olduğunda ısrar etmeleri bunun bir göstergesidir.

Her iki evrim çizgisinde de böylesine genişlemiş ama hâlâ yerli olarak kalan "millet" in devletle ilişkisi problemi şaşırtıcılığını korumuştur, çünkü etnik, dilbilimsel ya da başka bir temelde belli büyüklükteki çoğu devletin homojen olmadığı, dolayısıyla basitçe milletle eşitlenemeyeceği apaçık gözüküyordu. Hollandaca

5. Dr. E. Verwijs ve Dr. J. Verdam, *Middelnederlandsch Woordenboek*, Cilt 4 (Lahey, 1988), sütun 2078.

6. *Woordenboek der Nederlandsche Taal*, Cilt 9 (Lahey, 1913), sütun 1586-90.

7. Verwijs ve Verdam, *Middelenderlandsch Woordenboek*, Cilt 4.

* (Fr.) Bir insanın doğum yeri olan memleket. (ç.n.)

8. Le Huguet, *Dictionnaire de la langue française du 16e siècle*, Cilt 5 (Paris, 1961), s. 400.

** Soy ve köken. (ç.n.)

sözlüğünde, “millet” sözcüğünün aynı dili konuşmasalar bile bir devlete ait olan insanlar anlamında kullanılmasının, Fransız ve İngilizlerin özgüllüğü olduğu özellikle vurgulanır.⁹ Bu bilmecenin en öğretici tartışmalarından birisi on sekizinci yüzyıl Almanyası’ndan gelmiştir.¹⁰ Ansiklopedist Johann Heinrich Zedler’e göre millet, 1740’ta, gerçek ve özgün anlamıyla, ortak âdetleri, ahlaki gelenekleri ve yasaları paylaşan birleşmiş bir *Bürger* (on sekizinci yüzyıl ortası Almanyası’nda belirsizliğiyle tanınan bu sözcüğü kendi haline bırakmak en iyisi olsa gerektir) grubu demektir. Yani milletin toprak parçasıyla ilgili hiçbir anlamı olamaz, çünkü farklı milletlerin fertleri (birbirlerinden “yaşam tarzları -*Lebensarten*- ve âdetlerindeki farklılıklar”la ayrılmışlardır) aynı eyalette, hatta çok küçük bir devlette birlikte yaşayabilirler. Milletlerin toprak parçasıyla özsel bir bağı olsaydı, Almanya’daki Wend’lere Alman demek gerekirdi, oysa Wend’lerin Alman olmadıkları çok açıktır. Bu örnek, doğal olarak, Almanca konuşanların bulunduğu bölgedeki son kalan -ve hâlâ yaşayan- Slav halkı yakından tanıyan bir Sakson bilim adamının aklına gelmekte, oysa aynı bilim adamı “milli azınlık” gibi esnek bir etiket yapıştırmayı düşünmemektedir. Zedler’e göre, aynı eyalet ya da devlet içinde yaşayan bütün “milletler”den insanların tamamını tanımlayacak tek sözcük, *Volck*’tur. Ne yazık ki terminolojik ayrımlara özen göstermeyenler açısından “Millet” terimi, pratikte genellikle “Volck”la aynı anlamda, bazen toplumdaki bir “zümre”nin (*Stand, ordo*) ve bazen de herhangi bir birlik ya da topluluğun (*Gesellschaft, societas*) eşanlamlısı olarak kullanılmaktadır.

“Doğru ve özgün” ya da diğer anlamları ne olursa olsun, “millet” terimi modern anlamından açıkça çok uzak bir yerdedir. Bunun için, konuyu daha fazla irdilemeden, *millet* kavramının modern ve esasen politik anlamıyla tarihsel açıdan çok genç bir kavram olduğunu söyleyebiliriz. Gerçekten, *New English Dictionary* gibi başka bir önemli dilbilimsel yapıtta da, 1908’de, sözcüğün eski anlamının esasen etnik birimi anlattığı, oysa son zamanlarda-

9. *Woordenboek* (1913), sütun 1588.

10. John. Heinrich Zedler, *Grosses vollständiges Universal-Lexicon aller Wissenschaften und Kunste...*, Cilt 23 (Leipzig-Halle 1740, yeniden basım. Graz 1961), sütun 901-3.

ki kullanımında daha çok “politik birlik ve bağımsızlık nosyonu”na ağırlık verildiği belirtilmekteydi.¹¹

Modern “millet” kavramının tarihsel açıdan yeniliği dikkate alındığında “millet”in niteliğini anlamının en iyi yolu, bence, Devrim Çağı’nda ve özellikle “milliyet ilkesi” adı altında 1930’lardan itibaren, politik ve toplumsal söylemlerinde bu kavramı sistemli biçimde kullanmaya başlayanları izlemektir. Gelgelelim, kısmen -ileride göreceğimiz gibi- çağdaşlarının da bu tür sözcükleri kullanırken fazla titizlik göstermemelerinden, kısmen aynı sözcüğün aynı anda çok değişik anlamlar yüklenmiş ya da yüklenilecek olmasından dolayı bu *Begriffsgeschichte** gezintisine çıkmak kolay bir iş değildir.

“Millet”in asıl ve literatürde en yaygın biçimde kullanılan anlamı o zamanlar politiktir. Politik anlam, Amerikan ve Fransız devrimlerinde olduğu gibi “millet”i “halk”la ve devletle eşitleyen; “milli devlet”, “Birleşmiş Milletler” ya da yirminci yüzyıl sonundaki devlet başkanlarının söylevleri gibi yakından bildiğimiz bir kullanımdır. ABD’nin erken dönemindeki politik söyleminde, “millet” teriminin federe eyaletlerin hakları karşısında merkeziyetçi ve üniter çağrışımlar uyandırmasından kaçınmak amacıyla, “halk”, “birlik”, “konfederasyon”, “ortak ülkemiz”, “kamu”, “kamu refahı” ya da “topluluk” gibi deyişler tercih edilmekteydi.¹² Çünkü, Fransızların deyişiyle “millet”in “tek ve bölünmez” olması gereken devrimler çağında, millet kavramının bir özelliği buydu ya da çok geçmeden öyle olacaktı.¹³ Düşünüldüğü biçimiyle “millet”, kolektif egemenlikleri kendilerinin politik ifadesi olan bir devlette

11. **Oxford English Dictionary**, Cilt VII (Oxford, 1933), s. 30.

* (Alm.) Kavramlar tarihi. (ç.n.)

12. Der. John J. Lalor, **Cyclopedia of Political Science** (New York, 1889), Cilt II, s. 932: “Nation” maddesi. Konuyla ilgili maddeler büyük oranda daha önceki Fransızca yapıtlardan aktarılmış, daha doğrusu çevrilmiştir.

13. “Bu tanımdan çıkacak sonuç, bir milletin kaderinin tek bir devlet oluşturmak olduğu, bölünmez bir bütün oluşturduğudur.” (a.g.y, s. 923). Bu “sonucun çıkarılacağı” tanıma göre, “aynı dill konuşan, aynı âdetleri paylaşan, kendilerini benzer nitelikteki başka gruplardan ayıran belirli ahlaki özellikler taşıyan insanlar topluluğu”dur millet. Bu, milliyetçi argümanların yatkın olduğu varsayımlarla hareket etme sanatının çeşitli örneklerinden birisidir.

somutlaşan, bir yurttaşlar topluluğuydu. Çünkü, başka ne anlama gelirse gelsin, bir yurttaşlık ve kitlesel katılım ya da tercih unsuru millette hiçbir zaman eksik olmamıştı. John Stuart Mill, milleti, yalnızca ortak milli duygular taşımaları temelinde tanımlamakla yetinmiyor, aynı zamanda, bir milliyetin fertlerinin “aynı yönetim altında olmayı arzuladıklarını, bunun da yalnızca kendilerinin veya içlerinden bir kesiminin yönetimi olmasını istediklerini” ekliyordu.¹⁴ Mill’in milliyet fikrini apayrı bir çalışmada değil, karakteristik biçimde -ve özet olarak- Temsili Hükümet’i yani demokrasiyi işlediği küçük bir kitapçıkta tartıştığını gözlemek bizi şaşırtmaz.

Millet=devlet=halk (özellikle egemen halk) denklemi kuşkusuz milleti belli bir toprak parçasına bağlıyordu, çünkü devletlerin yapısı ve tanımı artık esasen belli bir toprak parçasıyla ilişkiliydi. Ayrıca böylece çok sayıda milli devletin oluşması düşünülüyordu; kaldı ki halkın kendi kaderini tayin etmesi ilkesinin kaçınılmaz sonuçlarından birisiydi bu. 1795 tarihini taşıyan Fransız Haklar Bildirgesi’nde şöyle denmekteydi:

Kendisini oluşturan bireylerin sayısı ve üzerinde yaşadığı toprağın büyüklüğü ne kadar olursa olsun, her halk bağımsız ve egemendir. Bu egemenlik başkasına devredilemez.¹⁵

Ne var ki bu ifadeyle bir “halk”ı neyin oluşturduğu konusuna pek açıklık getirilmiyordu. Özel olarak, bir yanda belli bir toprak parçasındaki bir devletin yurttaşları ile öbür yanda bir “millet”in etnik, dilsel ya da diğer temellerle veya grup üyeliğinin kolektif biçimde tanınmasını sağlayan başka karakteristik özelliklerle tanımlanması arasında mantıksal bir bağ yoktu. Aslında tam da buna dayanarak Fransız Devrimi’nin “milliyet ilkesi ya da duygu-

14. J. S. Mill, **Utilitarianism, Liberty and Representative Government** (Everyman basımı, Londra, 1910), s. 359-66.

15. 1789 ya da 1793 Haklar Bildirgelerinde halkların egemenlik ve bağımsızlık haklarına hiç değinilmediği gözlemlenebilir. Bkz. Lucien Jaume, **Le Discours jacobin et la démocratie** (Paris, 1989), Ek 1-3, s. 407-14. Bununla birlikte 1793’te aynı görüşü savunanlar da vardır, der. O. Dann ve J. Dinwiddy, **Nationalism in the Age of the French Revolution** (Londra, 1988), s. 34.

sunu tamamen yabancı, hatta düşman olduğu" iddia edilmiştir.¹⁶ Hollandalı sözlük yazarının da fark ettiği gibi, dilin *ilke olarak* İngiliz ya da Fransız olmakla hiçbir ilgisi yoktu; gerçekte Fransızca uzmanları, ileride göreceğimiz gibi, kendilerince salt Fransız yurttaş olmakla belirlenen milliyet kriterine konuşma dilinin de eklenmesi çabalarına karşı inatla mücadele edeceklerdi. Alsaslıların ya da Gaskonların konuştukları dilin, Fransız halkının üyeleri olma statüleriyle hiçbir ilgisi yoktu.

Gerçekten, halkçı-devrimci bakış açısıyla "millet" in ortak bir yanı varsa, bu, temel bir anlamda etnik köken, dil ve benzeri unsurlar değildir (ama bu unsurlar da kolektif aidiyetin göstergeleri arasında yer alabilirler). Pierre Vilar'ın işaret ettiği gibi,¹⁷ aşağıdan bir bakışla milli-halkı karakterize eden şey, özel çıkarlara karşı ortak çıkar, ayrıcalığa karşı ortak yararı temsil etmesiydi. Amerikalıların, sözcüğün kendisini kullanmaktan kaçınırken, 1800'den önce "milliliği" göstermek üzere kullandıkları terim de bunu akla getirmektedir. Bu devrimci-demokratik bakış açısıyla etnik grup farklılıkları ikincil düzeyde bir anlam taşıyordu (ve daha sonra sosyalistler de böyle görecektlerdi). Amerikan kolonilerini Kral George ile yandaşlarından ayıran kriter, açıkça ne dil ne de etnik kökendi; buna karşılık, Fransız Cumhuriyeti'ne göre Anglo-Amerikan kökenli Thomas Paine'in Milli Meclis'e seçilmesini zorlaştıran hiçbir etken yoktu.

Bu yüzden devrimci "millet" terimini, on dokuzuncu yüzyıl kuramcıları arasında hararetli tartışmalara sahne olan etnik köken, ortak dil, din, toprak parçası ve ortak tarihsel anılar gibi (John Stuart Mill'in aktardığı)¹⁸ kriterler çerçevesinde tanımlanan topluluğa uygun milli devletler kurmayı amaçlayan, daha sonraki milliyetçi programa benzer bir şekilde yorumlayamayız. Daha önce gördüğümüz gibi, çizgileri belirlenmemiş bir toprak parçası (ve deri rengi) dışında bu kriterlerin hiçbirisi yeni Amerikan milletini bir-

16. Maurice Block, "Nationalities, principle of", der. J. Lalor, *Cyclopedia of Political Science*, Cilt II, s. 939.

17. P. Vilar, "Sobre los fundamentos de las estructuras nacionales" (*Historia*, 16/Extra V) (Madrid, Nisan 1978), s. 11.

18. John Stuart Mill, *Utilitarianism, Liberty and Representative Government*, s. 359-66.

leştiren bir unsur değildi. Bundan başka, Fransızların “grande nation”unun* sınırları devrim döneminde ve Napoléon savaşlarıyla milli aidiyet kriterlerinin hiçbirisine göre Fransız denilemeyecek bölgelere kadar genişlerken, sözü geçen kriterlerden tekinin bile “büyük millet”in varlığının temeli olmadığı açıkça ortaya çıkmıştı.

Bununla beraber, daha ileride devlet-dışı milliyet tanımları keşfetmekte kullanılan çeşitli unsurlar kuşkusuz mevcuttu; bunlar ya devrimci milletle ilişkiliydiler ya da devrimci milletin başına sorun çıkarıyorlardı. Devrimci milletin tek ve bölünmez olduğu iddiası ne kadar öne çıkarılırsa, içerdiği heterojenlik o kadar çok problem yaratıyordu. Çoğu Jakoben açısından Fransızca konuşmayan bir Fransız’dan kuşkulandırılmasında ve pratikte milliyetin etnik-dilsel kriterinin genel bir kabul görmesinde pek şaşırtıcı bir yan yoktur. Barère’in Kamu Selameti Komitesi’ne sunduğu dillerle ilgili raporunda belirttiği gibi:

Yukarı Ren ve Aşağı Ren departmanlarında sınırlarımızı işgal etsinler diye Prusya ve Avusturyalıları çağrı yapan hainlerle birlik olanlar kimlerdir? Kendilerini onlara başka bir dille hitap edip başka âdetleri olan Fransızların kardeşi ve yurttaşı görmekten ziyade, düşmanlarımızla aynı dili konuşan ve sonuçta kendilerini onların kardeşi ve yurttaşı sayan (Alsaslı) bölge halkı.¹⁹

Fransızlar devrimden beri dilsel birlikte gerçekten çok belirgin biçimde ısrarlı olmuşlardır ve o zamanlar için bu hayli aşırı bir ısrardı. Buna aşağıda geleceğiz. Ama şimdi belirtineden geçemeyeceğimiz bir nokta, bir insanı Fransız yapan şeyin kuramsal olarak Fransızca’nın anadili olması değil, (devrim bizzat, Fransa’da fiilen Fransızca konuşanların sayısının ne kadar az olduğunu kanıtlamaya büyük çaba harcarken, böyle bir şey nasıl düşünülebi-

* (Fr.) Büyük millet. (ç.n.)

19. Akt. M. de Certeau, D. Julia ve J. Revel, *Une Politique de la langue. La Révolution Française et les patois: L'enquête de l'Abbé Grégoire* (Paris, 1975), s. 293. Genel olarak Fransız Devrimi ve milli dil sorunu için, ayrıca bkz. Renée Balibar ve Dominique Laporte, *Le Français national. Politique et pratique de la langue nationale sous la Révolution* (Paris, 1974). Özgül Alsace sorunu için, bkz. E. Philipps, *Les Lutter linguistiques en Alsace jusqu'en 1945* (Strasbourg, 1975) ve P. Lévy, *Histoire linguistique d'Alsace et de Lorraine* (2 cilt, Strasbourg, 1929).

lirdi?),²⁰ özgür Fransa halkının diğer özgürlük, yasa ve ortak karakteristiklerinin yanında bu dili de öğrenmeye istekli oluşuydu. Bir anlamıyla Fransızca bilmek, İngilizce bilmenin Amerikan yurttaşlığındaki önemi gibi, tam Fransız yurttaşlığına (ve dolayısıyla milliyetine) üye olmanın koşullarından birisiydi. Asıl olarak dilsel temeldeki bir milliyet tanımı ile Fransızların milliyet tanımı -hatta bunun en aşırı biçimi- arasındaki farklılığı örneklemek için, Devlet İstatistik Kongresi'ne devlet nüfus sayımlarında dille ilgili bir sorunun yer alması gerekliliğine inandığını ileride göreceğimiz Alman dilbilimciye başvuralım (bkz. s 122-23). 1860'lardaki etkili yayınlarıyla dilin milliyetin biricik yeterli göstergesi olduğunu ileri süren (Almanlar Orta ve Doğu Avrupa'ya iyice yayılmış olduklarından Alman milliyetçiliğine çok uygun düşen bir sav) Richard Böckh, Yidiş'in Ortaçağ Almancası'ndan türeyen tartışma götürmez bir Alman lehçesi olmasına dayanarak, Aşkenaz Yahudilerini Alman olarak sınıflandırmak zorunda kalmıştı. Alman Yahudi düşmanlarının bu sonucu hoş karşılamayacaklarını da iyi biliyordu. Oysa Yahudilerin Fransız milletine entegre olmasından yana tavır koyan Fransız devrimcileri bu türden bir sava ne gerek duyar ne de böyle bir gerekliliği anarlardı. Fransız devrimcilerinin bakışıyla, Ortaçağ İspanyolcası konuşan Sefardik Yahudiler ile Yidiş dili konuşan Aşkenaz Yahudileri -Fransa'da her iki grup da vardı- kuşkusuz Fransızca konuşmayı da kapsayan Fransız yurttaşlığının koşullarını kabul ettikten sonra aynı ölçüde Fransız sayılıyorlardı. Buna karşılık, Yahudi soyundan geldiği için Dreyfus'un "gerçekte" Fransız olamayacağı savı, haklı olarak, Fransız Devrimi'nin özüne ve devrimin öngördüğü Fransız milleti tanımına meydan okumak diye anlaşılmaktaydı.

Barère'in raporu birbirinden çok farklı iki millet anlayışını bir araya getirmekteydi: Devrimci-demokratik ve milliyetçi anlayışlar. Devlet=millet=halk denklemi her iki anlayış açısından da geçerliydi. Çünkü milliyetçilerin gözünde milleti kapsayacak politik birimlerin yaratılması, kendisini yabancılardan ayıran bir topluluğun ön varlığına bağlıyken; devrimci-demokratik bakış açısına göre, temel anlayış olan egemen yurttaş-halk=devlet denklemi

20. De Certeau, Julia ve Revel, *Une Politique de la langue*, çeşitli yerler.

insan ırkının diğer kesimleri karşısında bir “millet”i oluşturmaktaydı.²¹ Dolayısıyla devletlerin, Devrim Çağı’nda halkı yönetmenin daha fazla zorlaşması nedeniyle, nasıl kururlarsa kurulsunlar artık kendi tebaalarını da dikkate almak zorunda kalacaklarını unutmamalıyız. Yunan özgürlük savaşçısı Kolokotrones’in belirttiği gibi, “halkın, kralların yeryüzüne inmiş tanrılar olduklarına ve kendilerinin kralların ne yaparlarsa iyi yaptıklarını söyleme zorunluluğu duyduklarına inanmaları” artık geçerli değildi.²² Kutsallığın artık kuşatıcı bir özelliği yoktu. Fransa Kralı X.Charles 1825’te Rheims’te eski taç giyme ve (gönülsüz biçimde) sihirle sağaltma törenini yeniden canlandırdığında, kralın bir dokunuşunun sıracı hastalığını iyileştireceğine inanarak gelenlerin sayısı yalnızca 120’ydi. Oysa 1774’te yapılan ondan önceki son törene bu umutla 2.400 kişi gelmişti.²³ İleride göreceğimiz gibi, 1870’ten sonraki demokratikleşmeyle, meşruiyet ve yurttaşları seferber etme sorunu hem acilleşecek hem de keskinleşecekti. Hükümetlerin gözünde devlet=millet=halk denklemindeki en önemli unsur açıkça devlettir.

Bu durumda, kendi damgasını en belirgin biçimde on dokuzuncu yüzyıl Avrupası’na, özellikle “milliyet ilkesi”nin Avrupa haritasını en dramatik biçimde değiştirdiği döneme, yani 1830-1880 dönemine vuran kesimin, bir başka deyişle liberal burjuvazilerle onlara bağlı entelektüellerin kuramsal söyleminde, milletin, dahası devlet=millet=halk denkleminin yeri neydi? Liberal burjuvazilerle onlara bağlı entelektüeller, isteselerdi bile, Avrupa’daki güçler dengesinin milli ilke temelinde iki büyük devletin (Almanya ve İtalya) doğuşu, üçüncü büyük devletin (1876 Uzlaşması’ndan sonraki Avusturya-Macaristan) ise aynı temelde fiilen dağılışıyla altüst olduğu; batıda Belçika’dan güneydoğu Avrupa’da Osmanlı’nın yerini almaya çalışan devletlere (Yunanistan, Sırbistan, Romanya, Bulgaristan) kadar daha önemsiz politik birimlerin, milli temeldeki

21. “Yurttaşlar” devlet karşısında halkı, insan ırkı karşısında ise milleti oluşturlar”, J. Hélie, “Nation, definition of”, Lalor, *Cyclopedia of Political Science*, Cilt II, s. 923.

22. Akt. E. J. Hobsbawm, *The Age of Revolution 1789-1849* (Londra, 1962), s. 91-92.

23. Marc Bloch, *Les Rois thaumaturges* (Paris, 1924), s. 402-4.

halklar olarak yeni statülerinin ve bağımsız devletler olduklarının tanınmasını talep ettikleri; Polonyalıların iki milli ayaklanmayla kendilerini bir milli devlet olarak görüp bu temelde yeniden yapılanmayı istedikleri elli yıllık zaman diliminde bu sorun üzerinde düşünmekten kaçınmazlardı. Hem onların da bundan kaçındıklarını yoktu. Walter Bagehot'a göre "millet oluşturma" on dokuzuncu yüzyılın evriminin temel içeriğini temsil ediyordu.²⁴

Bununla beraber, on dokuzuncu yüzyılın başında milli devletlerin sayısı çok az olduğundan, zihinleri kurcalayan sorun, açık ki, şu ya da bu temelde bir "milliyet" olarak sınıflandırılabilen çeşitli Avrupa halklarından hangilerinin bir devlet olma aşamasına ulaşacakları (ya da alt düzeyde politik ya da idari ayrıcalıklarının kabul ettirecekleri), bunun yanı sıra, var olan devletlerden hangilerinin "millet" niteliğini alacaktı. Potansiyel ya da gerçekleşmiş biçimiyle millet olma kriterlerinin sıralanması özünde bu amaca hizmet etmekteydi. Bütün devletlerin milletlere, bütün milletlerin de devletlere denk düşmeyeceği açık gibi görünüyordu. Öbür yandan, Renan'ın ünlü "Hollanda bir milletken, Hanover ile Büyük Parma Dükalığı niçin değildir?" sorusu²⁵ bir dizi analitik sorunu gündeme getirmekteydi. John Stuart Mill'in, bir milli devletin kurulmasının (a) gerçekleşebilir, (b) milliyet tarafından arzulanır olmasına bağlı olduğu şeklindeki gözlemi de başka analitik sorunları gündeme getirmekteydi. Bu durum, kendi milliyetleri ya da bu milliyetin ifadesi devlet açısından her iki soruyu da hemen hemen yanıtladıklarından en ufak bir kuşku duymayan Victoria döneminin ortalarındaki milliyetçiler için de geçerlilik taşıyordu. Çünkü onlar bile başka milliyetlerle devletlerin benzer doğrultudaki iddialarına soğuk gözlerle baktıklarının farkındaydılar.

Oysa birkaç adım daha attığımızda, on dokuzuncu yüzyıl liberal söyleminde şaşırtıcı derecede bir entelektüel belirsizlik olduğunu görürüz. Bu belirsizliğin kaynağı, millet sorununu bütün boyutlarıyla ele alamamaktan daha çok, durum zaten çok açık olduğundan her şeyin birer birer sayılıp dökülmesinin gerekli ol-

24. Walter Bagehot, **Physics and Politics** (Londra, 1887), Bölüm III, IV, "Milletin oluşumu" üzerine.

25. Ernest Renan, "What is a nation?", der. Alfred Zimmern, **Modern Political Doctrines** (Oxford, 1939), s. 192.

madığı varsayımıydı. Bundan ötürü liberal milletler kuramı, ağırlıkla, deyim uygun düşerse liberal yazarların söyleminin kenarında gösterir kendisini. Ayrıca, yine ilerideki sayfalarda göreceğimiz gibi, liberal kuramsal söylemin merkezi unsurlarından birisi “millet”in entelektüel boyutta ele alınmasını son derece güçleştirmekteydi. Okuduğunuz bölümün geri kalan kısmındaki görevimiz, arkeologların düşürülmüş sikkelerin izlerini sürerek ticaret yollarının haritasını çizmeye çalışmalarına benzer biçimde, tutarlı bir liberal burjuva “millet” kuramı oluşturabilmektir.

Bu çabayı gerçekleştirmenin en iyi yolu, Adam Smith’in “millet” sözcüğünü kendi dev yapıtının başlığında kullandığı anlamdaki, en az tatmin edici “millet” nosyonuyla başlamak olabilir. Çünkü Adam Smith’in devrinde, “millet” açıkça belli bir teritoryal devletten başka anlam taşımaz; Smith’i eleştirerek on dokuzuncu yüzyıl başındaki Kuzey Amerika’yı gözden geçiren, keskin bir İskoç zekâsına sahip John Rae’nin sözleriyle ise “her ayrı topluluk, toplum, millet, devlet ya da halk (konumuz itibarıyla eşanlamlı sayılabilecek terimler)”²⁶ demektir. Gene de büyük liberal ekonomi politikçinin /Adam Smith kastediliyor. -ç.n./ düşüncesi ile John Stuart Mill gibi ekonomist ya da Walter Bagehot gibi *The Economist* editörü olmasalar bile “millet”e başka açılardan yaklaşan liberal orta sınıf düşünürler arasında kesinlikle bir bağ olsa gerektir. Bu durumda şöyle bir soru sorabiliriz: Serbest ticaret liberalizminin klasik çağı ile Bagehot’ın kendi yüzyılı açısından temel önemde gördüğü “millet oluşturma”nın çakışması tarihsel açıdan rastlantı mıydı? Başka bir deyişle, milli devletin kapitalizmin gelişme sürecinde bu haliyle özel bir işlevi var mıydı? Daha doğrusu şöyle soralım: Çağdaş liberal analistler bu işlevi nasıl görüyorlardı?

Çünkü, devlet sınırlarıyla belirlenen ekonomilerin rolünün büyük olduğu tarihçinin gözünde çok açıktır. On dokuzuncu yüzyılın dünya ekonomisi, kozmopolit olmaktan ziyade *milletlerarası* nitelikteydi. Dünya sistemi kuramcıları, kapitalizmin tam da tek bir “dünya imparatorluğu”nun parçasını ne oluşturan ne de kuran

26. John Rae, *The Sociological Theory of Capital, being a complete reprint of The New Principles of Political Economy by John Rae (1834)*, yayına hazırlayan C. W. Mixter (New York, 1905), s. 26.

Avrupa'nın politik çoğulculuğundan dolayı, bir kıtada -başka bir yerde değil- global bir sistem olarak geliştiğini göstermeye çalışmışlardır. On altıncı-on sekizinci yüzyıllardaki ekonomik gelişme, her biri birleşmiş bir bütün olarak merkantilist politikalar izlemeye eğilimli olan teritoryal devletler temelinde yol almıştı. Hatta daha açıkçası, on dokuzuncu yüzyıldaki ve yirminci yüzyıl başındaki kapitalizmden söz ettiğimizde, gelişmiş dünyada kapitalizmin parçasını oluşturan milli birimler (Britanya sanayisi, Amerikan ekonomisi, Fransız kapitalizminden ayrı olan Alman kapitalizmi, vb.) temelinde konuşuruz. On sekizinci yüzyıldan İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki yıllara kadar gelen uzunca dönemde, kapitalist bir dünya ekonomisinin doğuşunda büyük rol oynamış olan ve bugün yine ön plana çıkan, gerçekten belli bir toprak parçasının sınırlarını aşan (extra-territorial) milletlerüstü ya da ara birimler global ekonomide kendilerine çok az yer ve alan bulabiliyor gibiydiler: Ekonomik etkisi büyüklük ve kaynaklarıyla kıyaslanamayacak kadar fazla olan bağımsız mini-devletler, on dördüncü yüzyılda Lübeck ve Ghent, yine günümüzde Singapur ile Hong Kong bu birimlere birer örnektir. Aslında, gözümüzü geçmişe çevirip modern dünya ekonomisinin gelişmesine baktığımızda, ekonomik gelişmenin tamamen çok sayıdaki gelişmiş teritoryal devletlerin "milli ekonomileri"yle bağlı olduğu aşamanın esas olarak iki milletlerüstü çağ arasında yer aldığını görebiliriz.

On dokuzuncu yüzyıl liberal ekonomistleri için ya da beklenebileceği üzere klasik ekonomi politiğin argümanlarını kabullenen liberaller açısından ortaya çıkan güçlük, milletlerin ekonomik anlamını kuramda değil, yalnızca pratikte fark edebilmeleriydi. Klasik ekonomi politik (özellikle Adam Smith'in ekonomi politiği), "merkantil sistem" in, yani tam olarak hükümetlerin milli ekonomilere, devletin çabaları ve politikalarıyla geliştirilecek bütünlükler (ensembles) gözüyle baktıkları sistemin bir eleştirisi olarak formüle edilmişti. Serbest ticaretin ve serbest piyasanın hedefi tam da Smith'in üretken olmadığını kanıtladığını düşündüğü bu milli ekonomik kalkınma anlayışydı. Bu yüzden ekonomi kuramı, yalnızca, özel bir mekânsal boyutu olmayan bir piyasada kazançlarını rasyonel biçimde azamiye çıkarıp kayıplarını en aza indiren tek

tek işletme birimleri -kişiler veya firmalar- temelinde geliştirilmişti. Sınırdaki dünya pazarı vardı ve başka bir şey de olamazdı. Smith, hükümetin ekonomiyle ilintili olan belirli işlevlerine karşı çıkmazken; genel ekonomik büyüme kuramı açısından gerek millete gerekse firmadan daha büyük olan bir kolektiviteye yer yoktu; kaldı ki bu konuda fazla araştırma yapma zahmetine de girilmedi.

Böylece J. E. Cairnes bile, liberal çağın doruğundaki günlerde, bireyler arasındaki ticaretin dışında bir milletlerarası ticaret kuramının gereksiz olduğu önermesini ciddi olarak işlemeye on sayfa ayırmıştı.²⁷ Cairnes'e göre, bir yandan milletlerarası işlemler kuşkusuz gün geçtikçe kolaylaşırken, öbür yandan devletler arasındaki ticaret probleminin ayrı olarak ele alınmasını haklı gösterecek kadar sürtüşmeyle yine karşılaşılıyordu. Alman liberal ekonomisti Schönberg, "milli gelir" kavramının bir anlamı olup olmadığından kuşku duyuyordu. Yüzeysel fikirlerle yetinmeyenler bu görüşe ikna edilebilirdi, ancak (parasal temelde "milli servet" hesapları yapmak yanlış olsa bile) herhalde bu düşünceyle çok uç noktalara savruluyorlardı.²⁸ Edwin Canan,²⁹ Adam Smith'in "millet"inin yalnızca bir devletin topraklarında yaşayan bireylerden oluştuğunu düşünüyor, yüz yıl içerisinde bu insanların hepsinin ölecek olmasının "millet"ten sürekli var olan bir birim olarak söz etmeyi mümkün kılıp kılmayacağını tartışıyordu. Politika temelinde bakarsak, yalnızca kaynakların piyasada dağıtılmasının optimal olduğu, piyasanın işleyişine göre bireylerin çıkarlarının otomatik olarak bütünün çıkarlarını (kuramda, bütün topluluğun çıkarları gibi bir kavrama yer kaldığı sürece) meydana getireceği inancına varıyordu bu. Buna karşılık John Rae de, 1834'te kaleme aldığı kitabını, özellikle Smith'e karşı bireysel ve milli çıkarların özdeş olmadığını, yani bireyin kişisel çıkarını kovalamasına yön veren ilkelerin mutlaka milletin zenginliğini en fazlaya çıkarmaya

27. J. E. Cairnes, *Some Leading Principles of Political Economy Newly Expounded* (Londra, 1874), s. 355-65.

28. Der. Dr. Gustav Schönberg, *Handbuch der politischen Oekonomie*, Cilt I (Tübingen, 1882), s. 158ff.

29. Edwin Cannan, *History of the Theories of Production and Distribution in English Political Economy from 1776 to 1848* (Londra, 1894), s. 10ff.

30. Rae, *The Sociological Theory of Capital*.

yaramadığını kanıtlamak amacıyla yazmıştı.³⁰ Göreceğimiz gibi, Smith'i kayıtsız şartsız kabullenmeyi reddeden kişiler yok değildi, ama onların ekonomik kuramları klasik okulla boy ölçüşemedi. "Milli ekonomi", Alman ekonomi kuramıyla bağlantılı olarak yalnızca Palgrave'ın *Ekonomi Politik Sözlüğü*'nde görülmektedir. "Millet" terimi 1890'lardaki Fransızca ekonomi politik sözlüğünden çıkarılmıştı.³¹

Buna karşın, en saf klasik ekonomist bile milli ekonomi kavramını kullanmaktan kaçınmamıştı. Saint-Simoncu Michel Chevalier'nin Collège de France'da ekonomi politik profesörü olarak ilk dersinde özür dilercesine ya da şaka yollu bir ifadeyle belirttiği gibi:

Bize insan toplumlarının genel çıkarları için kendimizle ilgilenmemiz emredilmiş, içinde yaşadığımız toplumdaki özgül duruma eğilmemiz ise yasaklanmamıştır.³²

Ya da Lord Robbins'ın belirteceği gibi, yine klasik ekonomi politikçilerle ilgili olarak "onların, bir politika belirleme kriteri olarak milli üstünlüğü sınamayı geride bıraktıklarına ilişkin çok az; milli bağların çözülüşüne kafa yormaya hazırlandıklarına ilişkin ise daha da az kanıt vardır."³³ Özetle, klasik ekonomi politikçiler "millet"ten ne vazgeçebilirlerdi ne de vazgeçmeyi istiyorlardı; kaldı ki Porter da herkesin "her topluluğun hangi araç sayesinde milletler arasında üstünlük sağladığını öğrenmek" istediğini düşündüğünden, milletlerin gelişmesini 1835'ten sonra halinden memnun bir biçimde izlemişti. Eklemeye pek gerek yok ki Porter'ın "her topluluk"la kastettiği "herkesin kendi topluluğu"ydı.³⁴

Gerçekten de milli devletin ekonomik işlevleri, hatta yararları

31. Der. Léon Say ve Joseph Chailley, *Nouveau Dictionnaire d'Economie Politique* (Paris, 1892).

32. Michel Chevalier, *Cours d'economie politique fait au Collège de France*, Cilt I (Paris, 1855), s. 43. Bu ders ilk olarak 1841'de verilmişti.

33. L. Robbins, *The Theory of Economic Policy in English Classical Political Economy* (2. basım, Londra, 1977), s. 9-10. Bununla birlikte, gerçekten global bir yaklaşımı olan Bentham istisna sayılmalıdır.

34. George Richardson Porter, *The progress of the Nation, in its various social and economic relations, from the beginning of the nineteenth century to the present time*, 2 pts (Londra, 1836), Önsöz.

nasıl yadsınabilir? Para üzerindeki tekeliyle, kamu maliyesi, dolaşısıyla mali politikaları ve faaliyetleriyle devletlerin varlığı bir olguydu. Devletin ekonomiye zarar veren müdahalelerine son vermek isteyenler dahi bu ekonomik faaliyetleri kaldıramazlardı. Dahası, aşırı liberterler bile, Molinari'yle birlikte, "insanlığın özerk milletlere bölünmesinin özünde ekonomik olduğu"nu kabul edebiliyordu.³⁵ Çünkü devlet (devrim sonrası çağdaki milli devlet) her şeyden önce mülkiyet ve sözleşme güvenliğini güvenceye alıyordu; iflah olmaz bir kamusal girişim karşıtı olan J. B. Say'ın belirttiği gibi, "şimdiye kadar hiçbir millet düzenli bir hükümet yönetiminde olmadan bir zenginlik düzeyine ulaşmamıştır."³⁶ Liberal ekonomi, serbest rekabete dayanarak hükümetin işlevlerini bile akılcılaştırabilirdi. Molinari de, "son derece güçlü bir ekonomik rekabet ilkesini geliştirdiğini dikkate alırsak, insanlığın milletler şeklinde parçalanmasının yararlı olduğu"nu ileri sürmekteydi³⁷ ve bu görüşünü desteklemek için 1851'deki Great Exhibition* örneğini aktarmıştı. Ancak bu tür gerekçelere dayandırılmasa bile, hükümetin ekonomik gelişmeye yararlı olduğu kabul ediliyordu. Bir millet ile komşuları arasında, iki komşu eyalet arasındakinden başka bir farklılık göremeyen J. B. Say, Fransa'yı (yani, Fransa devleti ve hükümetini) ülkenin iç kaynaklarını geliştirmeyi ihmal etmek ve bunun yerine gözünü dış fetihlere dikmekle suçlamıştı. Kısacası, en aşırı liberal eğilime sahip bir ekonomist bile milli ekonomiyi görmezlikten gelemiyordu ya da dikkate almamazlık edemezdi. Ancak liberal ekonomistler bu konuda konuşmayı sevmiyorlardı, daha doğrusu neler diyeceklerini pek bilmiyorlardı.

Bunun yanında, Britanya'nın üstün ekonomisine karşı milli ekonomik kalkınma yolunu izleyen ülkelerde, Smithçi serbest ticaretin çekiciliği daha az görünüyordu. Bu tür ülkelerde bir bütün olarak milli ekonomiden söz etmeye hevesli insan sıkıntısı çekmeyiz. Daha önce, pek dikkate alınmamış olan İskoç asıllı Kanadalı

35. *Dictionnaire d'economie politique* (Paris, 1854)'te Molinari, yeniden basım. *Labr, Cyclopedia of Political Science*, Cilt II, s. 957: "Ekonomi politikte milletler" maddesi.

36. *A.g.y.*, s. 958-9.

37. *A.g.y.*, s. 957.

* 1 Ağustos 1851'de Crystal Palace'da (Hyde Park) açılmış olan ilk milletlerarası sanayi sergisi. (ç.n.)

Rae'den bahsetmiştik. Rae, Birleşmiş Milletler Latin Amerika Ekonomi Komisyonu'nun 1950'lerde izlediği ithal-ikameci ve teknoloji ithal etme öğretilerini önceleyen kuramlar geliştirmişti. Daha açık bir örnek olarak, ABD'deki federalist Alexander Hamilton, daha az merkezizetçi politikacılar karşısında kendisinin savunduğu güçlü milli hükümeti haklı çıkarmak amacıyla millet, devlet ve ekonomiyi birbirine bağlı görmüştü. Nitekim daha sonraki bir Amerikan başvuru kitabında "millet" maddesinin yazarının sıraladığı Hamilton'ın "büyük milli tedbirler" listesi yalnızca ve yalnızca ekonomik niteliklidir: Bir milli bankanın kurulması, devlet borçlarında milli sorumluluk, bir milli borç kurumunun yaratılması, yüksek gümrük vergileriyle milli imalatın korunması ve zorunlu üretim vergisi.³⁸ Hayran yazarın düşündüğü gibi, "bütün bu tedbirler milliyetçilik tohumunu büyütme amacıyla tasarlanmış" olabilir; ya da Hamilton, milletin adını ağızlarına çok az alan, ekonomik argümandan ise çokça bahseden diğer federalistler gibi, federal hükümet ekonomik kalkınmayı kollarsa, milletin de kendi kendini kollayacağını hissetmiş olabilir: Ne olursa olsun, millet hem milli ekonomiyi hem de devletin milli ekonomiyi sistemli biçimde beslemesini içeriyordu ve bunun on dokuzuncu yüzyıldaki ifadesi korumacılıktı.

On dokuzuncu yüzyılda Amerika'daki kalkınmacı ekonomistler, genellikle, zavallı Carey ile diğerlerinin denedikleri gibi, Hamiltonculuk adına bir kuramsal sav geliştiremeyecek kadar sıradan ekonomistlerdi.³⁹ Bununla birlikte, bu savı Alman ekonomistleri hem kolay anlaşılır hem de parlak bir biçimde ortaya koymuşlardı. Alman ekonomistlerin başını, 1820'lerde ABD'de kaldığı ve o dönemin milli ekonomi tartışmalarına fiilen katıldığı sırada, bariz bir biçimde Hamilton'dan esinlenen fikirlerini geliştirmiş olan Friedrich List çekiyordu.⁴⁰ List'e göre, Almanların o

38. A.g.y., s. 933.

39. Krş. J. Schumpeter, *History of Economic Analysis* (Oxford, 1954), s. 515-16.

40. List, daha sonraki görüşlerini önceleyen *Outline of American Political Economy* (Philadelphia, 1827) kitabını yazmıştı. Amerika'daki List için bkz. W. Notz, "Friedrich List in Amerika" (*Weltwirtschaftliches Archiv*, 29, 1925, s. 199-265 ve Cilt 22, 1925, s. 154-82 ve "Frederick List in America" (*American Economic Review*, Cilt 16, 1926, s. 249-65).

zamandan beri “ekonomi politik” demekten daha çok “milli ekonomi” (Nationaloekonomie) ya da “halk ekonomisi” (Volkswirtschaft) demeyi tercih ettikleri iktisadın görevi, “milletin ekonomik gelişmesini tamamlamak ve onu geleceğin evrensel toplumuna girmeye hazırlamak”tı.⁴¹ Eklemeye gerek yok ki bu gelişme süreci, dinamik bir burjuvazinin önyak olduğu kapitalist sanayileşme biçimini alacaktı.

Gelgelelim, bizim açımızdan gerek List’in, gerekse ondan esinlenen daha sonraki Alman ekonomistlerinin (İrlandalı Arthur Griffith⁴² gibi başka ülkelerin ekonomik milliyetçileri de ondan esinlenmişlerdi) “tarihsel okulu”nun ilgi çeken yanı, List’in açıkça, genelgeçer bir doğru olduğu varsayılan “liberal” millet kavramının karakteristik özelliklerinden birisini formüle etmesidir. Millet, yaşama şansı olan bir gelişme birimi oluşturmak için yeterli bir büyüklükte olması gerekiyordu. Bu eşikte takılıp kalan bir birimin hiçbir tarihsel haklılığı olamazdı. Çok açık biçimde tartışılması gereken bu konuya ender olarak eğilinmiştir. 1843’teki Garnier-Pagès’in *Dictionnaire politique*’inde, besbelli çok küçük kaldıklarından Belçika ile Portekiz’in bağımsız milletler olması “gülünç” karşılanıyordu.⁴³ John Stuart Mill, yadsınması pek mümkün olmayan İrlanda milliyetçiliğini, onların her şeyden önce, bütün etkenler hesaba katıldığında, “saygın bir milliyet oluşturabilecek sayıda” olmalarına bakarak haklı gösteriyordu.⁴⁴ Oysa aralarında Mazzini ile Cavour’un da bulunduğu diğer havariler milliyet ilkesini kabul etmekle birlikte, J. S. Mill’le aynı görüşte değildiler. Gerçekten, *New English Dictionary* “millet” sözcüğünü, Britanya’da J. S. Mill’in yaygınlaştırdığı alışılmış anlamıyla değil, gerekli karakteristik özellikleri taşıyan “geniş bir insanlar topluluğu” olarak tanımlıyordu (altı sonradan çizilmiştir).⁴⁵

List açıkça şöyle yazıyordu:

41. Friedrich List, *The National System of Political Economy* (Londra, 1885), s. 174.

42. Görüşlerinin iyi bir özeti için, E. Strauss, *Irish Nationalism and British Democracy* (Londra, 1951), s. 218-20.

43. “Millet” maddesi, Elias Regnault, *Dictionnaire politique*; Garnier-Pagès’in bir giriş yazısı da vardır (Paris, 1842), s. 623-5. “N’y-a-t-il pas quelque chose de dérisoire d’appeler la Belgique une nation?”

44. Utilitarianism, s. 365’te *Considerations on Representative Government*.

45. *Oxford English Dictionary*, VII, s. 30.

Çok çeşitli milli kaynaklarla donatılmış büyük bir nüfus ile geniş bir toprak parçası, olağan milliyetin esas gereklilikleridir... İnsanlarının sayısı ve topraklarının büyüklüğü sınırlı olan bir millet, özellikle ayrı bir dili olsa bile, sanatın ve bilimin gelişmesi açısından ancak derme çatma kurumlara ve kısırlı bir edebiyata sahip olabilir. Küçük bir devlet kendi toprakları içinde üretimin çeşitli dallarında asla tam anlamıyla yetkinleşemez.⁴⁶

Profesör Gustav Cohn'un düşüncesine göre, büyük çaplı devletlerin (*Grossstaaten*) ekonomik yararlılıkları Britanya ve Fransa'nın tarihiyle kanıtlanmıştı. Büyük çaplı devletlerin ekonomik üstünlükleri kuşkusuz tek bir global ekonominin üstünlüklerinden daha azdı; oysa ne yazık ki dünya birliği aşamasına henüz ulaşamamıştı. Bu ara aşamada, "insanlığın bütün insan ırkı adına özlemini duyduğu her şey... insanlığın önemli bir kesimi, yani 30-60 milyon insan için bu noktada zaten (*zunächst einmal*) sağlanmış durumdadır" ve "sonuçta, uygar dünyanın geleceği daha uzunca bir zaman büyük devletlerin kurulması (*Grossstaatenbildung*) biçiminde sürecektir."⁴⁷ Yeri gelmişken, "milletler"le ilgili aşağıda ele alacağımız değişmez varsayımın dünya birliği açısından, en iyisi değilse bile, iyi bir varsayım olarak düşünüldüğünü de not edelim.

Bu tezden çıkarılan iki sonuç konuyla ilgili ciddi düşünürlerin hemen hepsince, Almanların bazı tarihsel nedenlerden dolayı yaptıkları kadar açıkça formüle etmedikleri zaman bile, evrensel ölçüde kabul edilmekteydi.

İlkin, "milliyet ilkesi" pratikte yalnızca belirli bir büyüklüğe sahip milliyetlere uygulanıyordu. Bundan dolayı, milliyet ilkesinin havarisi olan Mazzini'nin İrlanda'ya bağımsızlık öngörmemesi pek şaşırtıcı değildi. Daha da küçük milliyetlere ya da potansiyel milliyetlere (Sicilyalılar, Britonlar, Galliler) gelince, onların taleplerinin ciddiye alınma şansı iyice düşüktü. Aslında *Kleinstaaterei* (mini devletler sistemi) sözcüğünde kasıtlı bir aşağılayıcı anlam yükü vardı. Alman milliyetçilerinin karşı çıktıkları buydu. Eski-

46. A.g.y., s. 175-6.

47. Gustav Cohn, *Grundlegung der Nationalökonomie*, Cilt I (Stuttgart, 1885), s. 447-9.

den Türk imparatorluğunda bulunan toprakların çeşitli küçük bağımsız devletlere bölünmesinden türetilen “Balkanlaşma” sözcüğü hâlâ olumsuz bir çağrışım uyandırmaktadır. Aslında her iki terim de politik hakaretler sözlüğüne giriyordu. Mazzini’nin 1857’de hazırladığı geleceğin Avrupa milletleri haritası bu “eşik ilkesi”nin mükemmel bir örneğidir. Bu haritada ancak bir düzine devlet ve federasyon yer alıyordu ve bunlardan yalnızca bir tanesi (söylemek gereksiz ki, İtalya’ydı bu) sonraki kritere göre açıkça “çok-milletli” sınıfına girmeyecekti.⁴⁸ Birinci Dünya Savaşı’ndan sonraki barış anlaşmalarına egemen olan Wilsoncu formülasyondaki “milliyet ilkesi”, yirmi altı (kısa süreliğine kurulan Özgür İrlanda Devleti’ni* de eklersek, yirmi yedi) devletlik bir Avrupa ortaya çıkarmıştı. Benim ekleyeceğim, yalnızca Batı Avrupa’da yöresel hareketler üzerine yapılan yeni bir incelemede bu tür kırk iki hareket saptandığını,⁴⁹ bunun da “eşik ilkesi” bir kere terk edilirse nasıl bir manzarayla karşılaşılabileceğini kanıtladığını söylemektir.

Ancak, dikkat çeken nokta, liberal milliyetçiliğin klasik döneminde hiç kimsenin eşik ilkesini terk etmeyi hayal bile etmemiş olmasıydı. Milletlerin kendi kaderlerini tayin etmesi yalnızca yaşama şansına sahip olduğu düşünülen milletler için geçerliydi ve burada kastedilen, yaşayabilirlik tam olarak ne anlama gelirse gelsin, kültürel açıdan ve ayrıca kesinlikle ekonomik açıdan da yaşama şansına sahip milletlerdi. Bu anlamıyla Mazzini’nin ve Mill’in savundukları milletlerin kendi kaderlerini tayin etmeleri fikri ile Başkan Wilson’un yaklaşımı arasında temel farklılıklar vardı. Birinden ötekine geçişin nedenleri üzerinde aşağıda duracağız. Ancak burada *en passant*** not etmeye değer olabilecek bir şey, “eşik ilkesi”nin Wilsoncu çağda bile bütünüyle terk edilmediğiydi. İki savaş arasında Luxemburg ile Liechtenstein’ın varlığı, bu yapılar pul koleksiyoncularına ne kadar hoş görünürse görünsün, hâlâ ufak bir rahatsızlık yaratıyordu. Özgür Danzig Şehri’nin***

48. Bkz. der. Denis Mack Smith, *Il Risorgimento* (Bari, 1968), s. 422.

* Özgür İrlanda Devleti 1922-1937 yılları arasında var olmuştu. (ç.n.)

49. Der. Jochen Blaschke, *Handbuch der westeuropäischen Regionalbewegungen* (Frankfurt, 1980).

** (Fr.) Geçerken, söz arasında. (ç.n.)

*** Danzig, 1920-39 yılları arasında Milletler Cemiyeti’nin himayesinde özgür bir şehir olarak varolmuştu. (ç.n.)

varlığı, yalnızca onu kendi topraklarına katmak isteyen iki komşu devlette değil, ayrıca daha genel olarak hiçbir şehir-devletin yirminci yüzyılda Hanseatic* günlerde olduğu gibi yaşama şansı bulamayacağını hissedenler arasında da kimseyi mutlu etmiyordu. Geride kalan Avusturya'nın sakinlerinin hemen hepsi, kendilerinin kadar küçük bir devletin bir ekonomi olarak bağımsız biçimde yaşayabileceğine ("lebensfähig") inanamadıklarından Almanya'yla birleşmeyi arzu ediyorlardı. Milletler topluluğunda Dominik, Maldiv Adaları ya da Andorra gibi birimlere yer açma durumuna gelmemiz ancak 1945'ten, hatta sömürgeciliğin bitişinden sonralara rastlar.

İkinci sonuç, milletlerin inşasının kaçınılmaz biçimde bir genişleme süreci olarak görülmesiydi. İrlanda örneğinin ya da salt ayrılıkçı milliyetçiliğin kural dışı sayılmasının bir nedeni de buydu. Önceden gördüğümüz gibi, toplumsal evrimle birlikte insan topluluklarının oluşturduğu birimlerin aile ve kabileden kaza ve kantona, yöreselden bölgesel, milli, hatta global ölçeğe doğru genişlemesi kuramda kabul görmekteydi. Bu yüzden milletlerin, diğer etkenler aynı kalmak koşuluyla, ancak insan toplumunun ölçeğini genişlettikleri kadarıyla tarihsel evrimle uyum içinde olmaları gibi bir durumla karşılaşılıyordu.

Öğretimizi bir önerme biçiminde özetlemeye kalkarsak söylememiz gereken herhalde şudur: Milliyetler ilkesi, genelde, dağınık insan gruplarını sıkı bir bütün halinde birleştirmeye eğilimli olduğu zaman meşru, bir devleti bölmeye eğilimli olduğu zaman gayrimeşrudur.⁵⁰

Demek ki pratikte, milli hareketlerin milli *birliğe* ya da genişlemeye uygun hareketler olması beklenmekteydi. Bütün Almanlar ve İtalyanlar, bütün Yunanlıların yaptıkları gibi, tek bir devlet içinde bir araya gelmeyi ummuşlardı. Sırp Hırvatlarla birleşerek tek bir Yugoslavya'yı oluşturacaktı (ki bunun tarihte hiçbir örneği yoktu). Bununla da yetinmeyip daha da geniş bir birimin pe-

* Burada, Kuzey Almanya'da ve ona bitişik ülkelerde ekonomik çıkarlarını geliştirip kollamak üzere kurulan ve başlıca üyeleri Bremen, Lübeck ile Hamburg olan ortaçağdaki özgür şehirler birliğine atıf yapılıyor. (ç.n.)

50. Lator, *Cyclopedia of Political Science*, Cilt II, s. 941'de Maurice Block.

şinde olanlar, bir Balkan Federasyonu'nun rüyasını görüyorlardı. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraya kadar komünist hareketler bu amaca bağlı kalmışlardı. Çekler Slovaklarla birleşecek, Polonyalılar Litvanyalılar ve Ruthenyalılarla* birlik oluşturacak (aslında bunlar, Polonya'nın paylaşılmasından önce tek bir büyük devleti meydana getiriyorlardı), Moldavya'daki Romenler Eflak ve Transilvanya'daki Romenlerle kaynaşacaklardı, vb. Bu durum etnik köken, dil ya da ortak tarihe dayalı millet tanımlarıyla açıkça bağdaşmıyordu, ama bunlar da zaten önceden gördüğümüz gibi, liberal millet oluşturma'nın belirleyici kriterleri değildi. Her neyse, en eski ve en tartışmasız milli devletlerin, yani Britanya, Fransa ve İspanya'nın fiilen çok sayıda milliyet, dil ya da etnik grup barındırdığını asla kimse reddetmemiştir.

Milliyetlerin aynı topraklar üzerinde açıkça kaynaşmış olduğu, onları salt yaşadıkları mekân yüzünden birbirine düşürmenin kesinlikle gerçekçi görünmediği Avrupa'nın pek çok köşesinde ve dünyanın geri kalan bölümünün çoğu yerinde olduğu gibi, "milli devletler" in milli açıdan heterojen bir nitelik taşıması artık çok daha kolay kabul ediliyordu. Millet olmayı bir toprak parçası yerine kişilere bağlayan Avusturyalı Marksistinki /Karl Renner kastediliyor. (ç.n.)/ gibi milliyet yorumlarının temelini bu oluşturacaktı. Avusturya sosyal demokrat partisi içinde bu yöndeki inisiyatifin ağırlıklı olarak Slovenlerden gelmesi de rastlantı değildi. Genellikle kısıpaca alınmış bölgeler içinde yine kısıpaca alınmış bölgeler ya da belirsiz ve durmadan değişen kimlikteki sınır bölgeleri olarak var olan Sloven ve Alman yerleşim yerlerinin birbirinden ayrılmasının bilhassa zor olduğu bir alanda yaşıyorlardı Slovenler.⁵¹ Gene de milli devletlerin milli temelde heterojen bir nitelik taşıdıklarının kabul görmesinin nedeni, öncelikle, küçük, özellikle de küçük ve geri milliyetlerin daha büyük milletlerle birleşerek ve onlar aracılığıyla insanlığa kendi katkılarını yaparak çok şey kazanacaklarının belli olmasıydı. Sağduyulu gözlemcilerin konsensusünü dile getiren Mill, "Deneyim, bir milliyetin başka bir milli-

* Ruthenya ve Doğu Çekoslovakya'da yaşayan bir grup Ukraynalı. (ç.n.)

51. Etbin Kristan'ın partisinin milli programının geliştirildiği Brunn (Brno) Kongresi'ne katkısı için, bkz. Georges Haupt, Michel Löwy ve Cladie Weill, *Les Marxistes et la question nationale 1848-1914* (Paris, 1937), s. 204-7.

yetle birleşip özümşenmesinin mümkün olduğunu kanıtlar” diyor-
du. Çünkü geri ve aşağı uluslar için çok şey kazanmak anlamına
gelecekti bu:

Bir Briton ya da Fransız Navarre'ından bir Basklının... Fransız yurt-
taşlarının bütün ayrıcalıklarına eşit ölçüde sahip olarak Fransız milli-
yetini kabul etmesinin, dünyanın genel hareketine katılmadan ya da
ilgi duymadan kendi dar zihinsel yörüngesinde dönerek, geçmiş za-
manların yarı-vahşi kalıntısı olan kendi taşına toprağına bakarak yü-
zünü asmasından daha yararlı olmadığını kimse düşünemez. Aynı
sözler Britanya milletinin üyeleri olarak Galli ya da Kuzey İskoçyalı-
lar için de geçerlidir.⁵²

Bağımsız ya da “gerçek” bir milletin o zaman benimsenen kri-
terlere göre yaşama şansına sahip bir millet olması gerektiği bir
kez kabul edilince, daha küçük milliyetlerle dillerden bazıları bu
halleriyle kaybolmaya mahkûm oluyorlardı. Friedrich Engels, Çek-
lerin bir halk olarak ortadan kalkacağını tahmin ettiği ve başka
birkaç iyi halkın geleceğiyle ilgili aşağılayıcı sözler sarf ettiğinden
dolayı bir büyük Alman şovenisti olduğu yolunda ağır saldırı-
lara uğramıştı.⁵³ Engels Alman olmaktan gurur duyuyordu ve
kendi halkını devrimci geleneği dışında diğer halklardan üstün
görmeye eğilimliydi; ayrıca, en ufak bir kuşku yok ki, Çekler ve
başka bazı halklar hakkında tam bir yanılğı içindeydi. Gene de
Engels'i, on dokuzuncu yüzyıl ortasındaki her tarafsız gözlemci-
nin paylaştığı kendi özsel tutumu için eleştirmek kesinlikle anak-
ronizm olur. *Bazı* küçük milliyetlerle dillerin bağımsız bir gelece-
ği yoktu. Gerek ilke olarak gerekse pratikte milli kurtuluşa
düşmanca yaklaşmayan insanlar bile genellikle bu görüşe yürek-
ten katılıyorlardı.

Üstelik böylesine genel bir tutumda şovenist olan hiçbir yan
yoktu. İlerlemenin yasalarına (o zamanlar kesinlikle böyle adlandı-
rılırdı) topluca kurban düşenlerin dilleri ve kültürüne karşı hiçbir
düşmanlık içermiyordu bu tutum. Tam tersine, devleti elinde bu-
lunduran milliyetin ve devlet dilinin üstünlüğünün bir sorun oluş-

52. Mill, *Utilitarianism, Liberty and Representative Government*, s. 363-4.

53. Krs. Roman Rosdolsky, “Friedrich Engels und das Problem der ‘geschicht-
slosen Völker’ ” (*Archiv für Sozialgeschichte*, 4/1964, s. 87-282).

turmadığı yerlerde, sırf makro-milli paletindeki renk bolluğunun kanıtı için bile olsa, büyük millet, kendi içindeki lehçelerle daha dar kapsamlı dilleri, barındırdığı daha küçük toplulukların tarihsel ve folklorik geleneklerini canlı tutup besleyebilirdi. Bundan başka, daha büyük milletle bütünleşmelerini olumlu sayan (ya da öyle demek istenirse, ilerlemenin yasalarını kabul eden) küçük milliyetler, hatta milli devletler, mikro-kültür ile makro-kültür arasında uzlaşmaz ayrılıklar bulunduğunu da kabullenemiyor, hatta modern çağa ayak uyduramayan şeylerin elenip gitmesini anlayışla karşılıyorlardı. 1707 Birliği'nden sonra "Kuzey Briton" kavramını icat edenler İngilizler değil, İskoçlardı.⁵⁴ Çok güçlü bir dinsel ve şiirsel araç olan kendi dillerinin on dokuzuncu yüzyıl dünyasında işlerlikli bir kültür dili işlevi görüp göremeyeceğinden kaygı duyanlar (yani, iki dilin aynı anda konuşulmasının zorunluluğu ve avantajlarını kabul edenler), on dokuzuncu yüzyıl Galler'inde Galce konuşanlar ve bunu savunanlardı.⁵⁵ Kuşkusuz İngilizce konuşan Galli için Britanya'daki bütün kariyer olanaklarının açık olduğunun farkındaydılar, gene de bu yüzden eski gelenekle duygusal bağlarını koparmaya kalkışmıyorlardı. Doğal evrimin basitçe kendi haline bırakılmasını isteyen Dissenting College, Brecknock'tan Muhterem Griffiths gibi lehçelerinin zamanla kaybolmasına uyum sağlayanlar arasında bile bu bağlılık açıkça görülmektedir:

Bırakın o /Gal dili/ adil biçimde, huzur içinde ve saygıya layık olarak ölsün. Bizler ona bağlıyken çok az kişi onun ıstıraplı ölümünün er-telenmesini isteyecektir. Ama onun öldürülmesini önlemek için yapılan hiçbir fedâkarlık da çok büyük sayılmayacaktır.⁵⁶

Kırk yıl sonra başka bir küçük milliyetin ferdi, sosyalist kuramcı Karl Kautsky (Çek kökenliydi) de benzer biçimde duruma

54. Bkz. Linda Colley, "Whose nation? Class and national consciousness in Britain 1750-1830", *Past and Present*, 113, 1986, s. 96-117.

55. Ieuan Gwynedd Jones, "Language and community in nineteenth-century Wales", der. David Smith, *A People and a Proletariat: Essays in the History of Wales 1780-1980* (Londra, 1980, s. 41-74, özellikle s. 59-63).

56. Inquiry on Education on Wales, *Parliamentary Paper*, 1847, XXVII, Kısım II (Report on the Counties of Brecknock, Cardigan ve Radnor, s. 67).

razı olan ama heyecanını da kaybetmeyen bir dille konuşuyordu:

Milli diller giderek ev içine hapsolacak, hatta ev içinde bile miras kalmış eski bir aile mobilyası, pratik yararı olmasa bile saygıyla korunan bir eşya muamelesi görecektir.⁵⁷

Ancak bağımsız bir gelecekleri olacağından kuşku duyulan küçük milletlerin sorunlarıydı bunlar. İngilizler, yerli malı Britanya Adaları egzotizmiyle iftihar ederlerken, İskoçların ve Gallilerin zihinlerini kurcalayan düşüncelere aldırış bile etmiyorlardı. Gerçekte de, büyük milliyetlere kafa tutmayan küçük milliyetleri hoş karşılayan, İrlandacayı kullanan yazarların kısa sürede fark ettikleri gibi, bunlar ne kadar İngilizlerden farklı davranırlarsa, İrlandalılıkları ya da İskoçlukları o kadar kalın duvarlarla örülürdü. Aynı biçimde pan-Cermen milliyetçileri, Yüksek Almanca'nın rakipleri olmaktan ziyade emin bir biçimde eklentileri durumuna düştüğünden Aşağı Almanca ya da Frizya diliyle yayınların çıkarılmasını fiilen cesaretlendiriyor; milliyetçi İtalyanlar da Belli'yle, Goldoni'yle, Napoliten şarkılarla gururlanıyorlardı. Hatta Fransızca konuşan Belçika'da Flamanca yazıp konuşan Belçikalılara karşı çıkılmıyordu. Fransızca'ya direnenler *Flaman milliyetçileriydi*. Aslında önde gelen milletin yani *Staatsvolk*'un küçük dilleri ve kültürleri gayretle bastırmaya çalıştığı örneklerle rastlanıyordu, ancak on dokuzuncu yüzyılın sonlarına kadar Fransa dışında çok az görülüyordu bu tür olaylar.

Demek ki bazı halklar ya da milliyetler asla eksiksiz bir millet olamamak gibi bir kaderle yüz yüzediler. Diğerleri tam millet olma niteliğine kavuşmuşlardı ya da kavuşacaklardı. Ama geleceği olanlar hangisiydi, olmayanlar hangisiydi? Bir milliyetin karakteristik özelliklerini oluşturan öğelerle -toprak parçası, dil, etnik köken, vb.- ilgili tartışmaların bu soruyu yanıtlama açısından pek yararı yoktu. "Eşik ilkesi", bazı küçük halkları saf dışı bıraktığından doğal olarak daha yararlıydı; ama, daha önce gördüğümüz gibi, yaşayabilir milli devlet oluşturma yetenekleri konusunda farklı düşüncelerin olduğu İrlandalılarınkı gibi milli hareketleri burada hiç anmazsak, oldukça mütevazı büyüklükteki, niteliğinden

57. Haupt, Löwy ve Weill, *Les Marxistes*, s. 122.

kuşku duyulmayan “milletler” var olduğuna göre, bu ilke de belirleyici değildi. Renan’ın Hannover ve Büyük Parma Dükalığı’yla ilgili ortaya attığı sorunun en çarpıcı yanı, öncelikle, onları *bütün* milletlerle değil, yaklaşık aynı büyüklükteki diğer milli devletlerle, Hollanda ya da İsviçre’yle karşılaştırmaktı. İleride göreceğimiz gibi, üzerinde durmayı gerektiren, kitlesel desteğe sahip milli hareketlerin doğuşuyla birlikte yargıların ciddi ölçüde yeniden gözden geçirilmesi gerekecekti; ama liberalizmin klasik çağında bu milli hareketlerden çok azı, Osmanlı İmparatorluğu’nun dışında, çeşitli türdeki özerklik taleplerinden ayrı olarak fiilen bağımsız egemen devletler olarak tanınmayı talep eder görünüyordu. İrlanda örneği her zamanki gibi bu konuda da kuraldışıydı Britanya’dan bağımsız olmasının dışında düşünülemeyecek bir İrlanda Cumhuriyeti kurulmasını isteyen Fenianlar’ın görünüşünden beri hep kuraldışı olmuştu İrlanda.

Bir halkın, eşiği aşacak büyüklükte olması koşuluyla, kesinlikle bir millet olarak sınıflandırılmasına olanak tanıyan pratikte yalnızca üç kriter vardı. Bu üç kriterden birincisi, milletin, mevcut devletle tarihsel bağı ya da oldukça eskiye dayanan ve yakın döneme uzanan geçmişle bağıydı. Bir İngiliz ya da Fransız milleti-halkının, bir (Büyük) Rus halkının, Polonyalıların varlığının ve iyi anlaşılan milli karakteristik özelliklere sahip bir İspanyol milletin İspanya dışında çok az tartışılmasının nedeni buydu.⁵⁸ Çünkü, milletle devletin özdeşleşmesi açısından bakıldığında, yabancıların bir ülkedeki biricik halkın o devlet-halka ait olanlar olduğunu düşünmesi (İskoçları hâlâ sinirlendiren bir alışkanlık) doğaldı.

İkinci kriter, yazılı bir milli edebi ve idari anadile sahip olan, çoktandır yerleşiklik kazanmış bir kültürel elitin varlığıydı. İtalyan ve Alman halklarının özdeşleşebilecekleri tek bir devlet olmadığı halde, millet olma iddialarının temeli buydu. Her iki örnekte de sonuç olarak milli kimliğin dille kuvvetli bağları vardı; oysa bu milli dil her iki örnekte de son derece küçük bir azınlığın konuşma diliyken (İtalya’da birliğin sağlandığı sırada İtalyanca

58. İspanya içinde Aragon ve Kastilya krallıkları halklarının kültürel, dilsel ve kurumsal farklılıkları apaçık biçimde görünmekteydi. Aragon’un dışında bırakıldığı İspanya İmparatorluğu’nda ise bu farklılıklar çok daha belirgindi.

konuşanların oranı tahminen yüzde 2.5'ti),⁵⁹ halkın diğer kesimi çeşitli ve genellikle karşılıklı olarak anlaşılamayan diller konuşmaktaydı.⁶⁰

Üzülerek belirtmek zorunda olduğumuz üçüncü kriter, kanıtlanmış bir fetih yeteneğiydi. Friedrich List'in çok iyi bildiği gibi, bir halkın bu haliyle kolektif varlığının bilincine varması için emperyal bir halk olmaktan daha iyi bir yol yoktur. Ayrıca, on dokuzuncu yüzyıl açısından baktığımızda, sosyal bir tür olarak evrimci başarının Darwinci kanıtını sağlıyordu fetih yeteneği.

Diğer millet adayları belli ki *a priori* dışlanmamıştı, ama bu adayları haklı çıkaran *a priori* bir varsayım da yoktu. En emin yol, belki de, on dokuzuncu yüzyıl liberalizminin ölçütleriyle, tarih ve ilerleme açısından kuraldışı ve eski sayılıp mahkûm edilen bir politik birime ait olmaktı. Osmanlı İmparatorluğu bu türde en belirgin evrimi geçiren fosildi, ama Habsburg İmparatorluğu'nun kaderinin de ona benzediği giderek ortaya çıkıyordu.

Burjuva liberalizminin muzaffer çağının (diyelim, 1830-1880 arası) ideologlarının gözündeki millet ve milli devlet anlayışları böyleydi işte. Bu kavramlar iki açıdan liberal ideolojinin parçasını oluşturmuyordu. Birinci neden, milletlerin gelişmesinin, insanın evrimi ya da ilerlemesinde tartışma götürmez biçimde küçük gruptan büyük gruba, aileden kabileye, bölgeye, millete ve son kerte de geleceğin birleşik dünyasına uzanan bir aşamayı oluşturmaya idi. Yüzeysel ve bu yüzden tipik bir örnek olan G. Lowes Dickinson'ın sözleriyle, geleceğin birleşik dünyası "ırkın çocukluk devresine ait olan milliyet engellerinin bilim ve sanat güneşinin ışığında eriyip çözüleceği" bir aşamaydı.⁶¹

Bu dünya dilsel açıdan da birleşik olacaktı. Gerek Başkan Uly-

59. Tulho de Mauro, *Storia linguistica dell'Italia unita*, (Bari, 1963), s. 41.

60. "Obwohl sie alle in einem Reich 'Deutscher Nation' nebeneinander lebten, darf nichts darüber hinwegtäuschen, dass ihnen sogar die gemeinsame Umgangssprache fehlte." Hans-Ulrich Wehler, *Deutsche Gesellschaftsgeschichte*, Cilt I (Münih, 1987), s. 50.

61. B. Porter, *Critics of Empire. British Radical Attitudes to Colonialism in Africa, 1895-1914* (Londra, 1968), s. 331, akt. G. Lowes Dickinson, *A Modern Symposium*, 1908.

* Alm. Hepsı birlikte, aynı imparatorlukta "Alman milleti"nde yaşadıkları halde ortak bir gündelik dilin eksikliği de apaçık ortadaydı. (ç.n.)

sses Grant'ın gerekse Karl Kautsky'nin kafasında, yerel ve duygusal bir rol oynayan lehçeler düzeyine indirilmiş olan milli dillerle yan yana yaşayan, tek bir dünya dili düşüncesi yatıyordu.⁶² Artık biliyoruz ki, bu tür öngörüler tamamen uydurma değildi. 1870'lerin milletlerarası telgraf ve sinyalizasyon kodlarının ardından, 1880'lerden itibaren girilen yapay dünya dilleri oluşturma girişimleri, biri dışında, aslında fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Esperanto dili, dönemin sosyalist enternasyonalizminden türeyen bazı rejimlerin koruması altında, küçük fanatik gruplar arasında hâlâ varlığını sürdürmektedir. Öbür yandan Kautsky'nin bu tür çabalara karşı duyarlı kuşkuculuğu ve büyük devlet dillerinden birisinin *de facto* dünya diline dönüşeceği öngörüsü, fiilen doğru çıkmıştı. İngilizce, milli dillerin yerini almaktan ziyade onları tamamlamak biçiminde olsa bile, global dil haline gelmiştir.

Demek ki liberal ideolojinin perspektifiyle bakıldığında, on dokuzuncu yüzyıl ortasında ulaşılan evrim aşamasını yansıtıyordu millet (yani, yaşayabilir büyük millet). Daha önce gördüğümüz gibi, bu doğrultuda madalyonun diğer yüzünde yer alan “ilerleme olarak millet” ise mantıki olarak küçük topluluklarla halkların daha büyük birimlerce asimile edilmesini yansıtmaktaydı. Bundan ister istemez eski bağlılıklarla duyguların terk edilmesi gibi bir sonuç çıkmazdı, ancak böyle de olabilirdi. Geçmişlerine bakmayı hiç istemeyen, coğrafik ve toplumsal bakımdan hareketli milletler eski bağlılıklarıyla duygularını terk etmeye pekâlâ hazır olabilirlerdi. Asimilasyonun tam eşitlik sunduğu ülkelerde yaşayan pek çok orta sınıf Yahudisi, yüzyıl sonundan itibaren, yerli millet asimile olan kişiyi tam anlamıyla benimsemeye hazır değilse, (Paris, Kral IV. Henry'den çok bir kitleye aitti) asimile edilmeye sınırsız derecede hazır olmanın yeterli görülmediğini anlayana kadar bu eğilimin çarpıcı örneğini oluşturunuyordu. Bunun yanında, ABD'nin kesinlikle katılmak isteyen herkese özgürce bir “millet” üyeliği sunan ve “milletler”e kapılarını sınıflardan daha kolay açan tek devlet olmadığı unutulmamalıdır. 1914'ten önceki kuşakların saf-

62. Başkan Grant'ın açılış konuşmasından bununla ilintili bir alıntı için bkz. E. J. Hobsbawm, *The Age of Capital, 1848-1875* (Londra, 1975), Bölüm 3'e epigraf-lar.

ları, babaları -bırakın annelerini- oğullarının seçtikleri halkın dilini konuşmayan ve bu seçimlerine tanıklık eden isimler (Slav, Macarlaşmış Alman ya da Macarlaşmış Slav) almış büyük millet şovenistleriyle dolup taşıyordu. Asimilasyonun ödülleri büyük olabilirdi.

Ancak modern millet bir başka şekilde de liberal ideolojinin parçasıydı. Millet, mantıksal zorunluluktan çok, uzun süredir birlikte anıldığı büyük liberal sloganların kalıntısıyla bağlantılıydı: Çünkü özgürlük ve eşitlik, kardeşlik içindi. Bir başka şekilde ifade edersek, milletin kendisi tarihsel bakımdan yeni olduğu için, muhafazakâr ve gelenekselci çevreler tarafından karşı çıkılıyor ve bu yüzden onların muhaliflerine çekici geliyordu. İki düşünce silsilesi arasındaki çağrışım, Avusturya'dan, şiddetli bir milli çatışma alanı olan Moravya'da doğmuş tipik bir pan-Cermen örneğiyle açıklanabilir. 1901'den 1938'e kadar politik görüşleri durmadan değişmesine karşın aralıksız bir bağlılıkla Viyana polisine hizmet eden Arnold Pichler⁶³ bütün ömrü boyunca ateşli bir milliyetçi Alman, Çek karşıtı ve Yahudi karşıtıydı ve bir ölçüde öyle kalmıştı; ama, Yahudi karşıtı arkadaşlarının önerdiği gibi bütün Yahudileri toplama kamplarına doldurmayı düşünmemişti.⁶⁴ Pichler aynı zamanda ateşli bir laikti, hatta politikada liberal eğilimli birisiydi; kaldı ki ilk cumhuriyette Viyana'nın en liberal günlük gazetesinde yazılar yazmıştı. Onun yazılarında milliyetçilik ile eugenical* akıl yürütmeler, sanayi devrimine ve daha şaşırtıcı biçimde bir "dünya yurttaşları" (Weltbürger) topluluğu yaratılmasına duyduğu coşkuyla el ele gitmekteydi ve eğilimi, küçük kasaba taşralılığından ve eskiden bölgesel köşelere hapsedilmiş olanlara bütün yeryüzünün kapılarını açan kilise kuleleriyle sınırlı ufukların çok uzağına düşüyordu.⁶⁵

Demek ki, burjuva liberalizminin parlak devrinde (bu, aynı za-

63. Franz Pichler, *Pollzeihofrat P. Ein treuer Diener selenes ungetreuen Staates. Wiener Polizeidiens 1901-1938* (Viyana, 1984). Bu referans için Clemens Heller'a teşekkür ederim.

64. A.g.y., s. 19.

** İnsan ırkının soyaçekim yoluyla zihnen ve bedenen geliştirilmesine ilişkin. (ç.n.)

65. A.g.y., s. 30.

manda “milliyet ilkesi”nin ilk defa milletlerarası politikada ciddi bir sorun haline geldiği çağdı) liberal düşünürlerin kafasındaki “millet” ve “milliyetçilik” kavramı böyleydi. İleride göreceğimiz gibi bu anlayış, temel bir noktada Wilsoncu milletlerin kendi kaderini tayin etmesi ilkesinden (bu ilke ayrıca kuramsal olarak Leninist bir ilkeydi ve on dokuzuncu yüzyıl sonundan itibaren bu alandaki bütün tartışmalara damgasını vurmuştu, halen de bulunmaktadır) ayrılıyordu. Bu anlayış koşulsuz olmadığından, bu konuda yukarıda aktarılan, özellikle “eşik ilkesi”ni reddeden Fransız Devrimi’nin Haklar Bildirgesi’nde belirtildiği gibi, radikal-demokratik görüşten de ayrılıyordu. Pratikte ise egemenlik ve kendi kaderini tayin etme hakkı bu şekilde güvence altına alınmış olan mini halkların bu haklarını kullanmalarına, kendilerinden daha büyük ve daha açgözlü komşularınca genellikle izin verilmezdi ve üstelik onların çoğunda da 1795 ilkelerine sempatiyle yaklaşan pek az kişi vardı. Burada akla, o çağda İnsan Hakları Bildirgelerini hazırlayan Rousseau okurlarının zihinlerinde canlı bir yeri olan İsviçre’nin (muhafazakâr) özgür dağ kantonları gelmektedir. Bu tür topluluklarda solcu özerkçi ya da bağımsız hareketlerin günleri henüz gelmemişti.

Liberalizm açısından (Marx ve Engels örneğinin kanıtladığı gibi, yalnız liberalizm açısından da değil) “millet”in gerekçesi, insan toplumunun tarihsel gelişmesinin bir aşamasını temsil etmeseydi. Belirli bir milli devletin yerleşik düzeni açısından gerekçe ise, söz konusu milliyetin üyelerinin öznel duyguları ya da gözlemcinin kişisel sempatipleri ne yönde olursa olsun, tarihsel evrime ve ilerlemeye uygun olup olmadığına ya da onları geliştirip geliştirmediğine bağlıydı.⁶⁶ Kuzey İskoçlara karşı genel bir burjuva hayranlığı duyulmasına karşın, bildiğim kadarıyla, onlar için millet olmayı talep eden bir tek yazar -asıl destekçileri Kuzey İskoç asıllı aileler olan sevimli Prens Charles döneminde Stuart restorasyonunun başarısızlığından yakınan duygusallardan bile- çıkmamıştı.

66. Krş. Fried ich Engels’in Bernstein’a mektubu, 22-25 Şubat 1882, *Werke*, Cilt 35, s. 278ff, Balkan Slavları üzerine: “Bu adamlar Walter Scott’ın övdüğü Kuzey İskoçlar -başka bir siğir hırsızları gü uhu- kadar hoş insanlar olsaydı bile, en fazla yapabileceğimiz, bugünkü toplumun onlara yaklaşım tarzını mahkûm etmektir. İktidarda olsaydık biz de bu adamların çapulculuklarıyla uğraşmak zorunda kalırdık.”

Ancak tarihsel açıdan haklılığı olan milliyetçilik, ilerlemeye uygun düşen, yani insan ekonomileri, toplumları ve kültürünün içinde işlediği kapsamı sınırlamaktan ziyade genişleten milliyetçilik olsaydı; örneklerin ezici bir çoğunluğunda, küçük halkların, küçük dillerin, küçük geleneklerin savunusuna, tarihin kaçınılmaz ilerlemesine tutucu bir direniş olmaktan başka bir sıfat yakıştırılabilir miydi? Küçük halk, dil ya da kültürün ilerlemeye uygunluğu, yalnızca daha büyük bir birim karşısındaki aşağı statüsünü kabul ettiği ya da nostalji ve diğer duygularını içine atarak kavga-dan çekildiği -kısacası, Kautsky'nin atfettiği eski aile mobilyası statüsünü kabullendiği- kadarıyla söz konusuydu. Ve elbette, dünyadaki küçük topluluklarla kültürlerin önemli bölümü bu statüyü kabul eder gibi görünüyordu. Bu durumda kültürlü liberal gözlemcinin akıl yürütebileceği gibi, Keltçe konuşanlar Northumberland* lehçesini konuşanlardan niçin farklı davransınlar? Onları iki dili de konuşmaktan alıkoyan hiçbir şey yoktu. İngiliz lehçesiyle yazarlar kendi dillerini standart milli dile *karşı* değil, her ikisinin de bir değeri ve yeri olduğu bilinciyle seçmişlerdi. Ve zaman içinde yerel diller milli dilin önünden çekilir, hatta bazı marjinal Kelt dillerinde görüldüğü üzere sönüp giderse (Conish** ve Manx*** on sekizinci yüzyılda artık konuşulmaz olmuştu), o zaman tabii bundan yakınılabilirdi; ama herhalde kaçınılmaz bir süreçti bu aynı zamanda. Bu diller ağlayıp sızlanmadan ölmeseler bile, “folklor” kavramını ve terimini bulmuş olan bir kuşak, yaşayan günümüz ile geçmişin kalıntıları arasındaki farklılığı anlatabilirdi.

Diyeceğim, klasik liberal çağın “millet”ini anlamak için, “milletin inşası”nın, on dokuzuncu yüzyıl tarihinde ne kadar merkezi bir yere sahip olursa olsun, yalnızca bazı milletler açısından geçerli olduğunun akılda tutulması temel bir önem taşımaktadır. Aslında “milliyet ilkesi”ni uygulama talebi de evrensel değildi. Gerek milletlerarası bir sorun olarak, gerekse iç politik sorun olarak “millet olma”, politikaya açıkça egemen olduğu Habsburg İmparatorluğu gibi çeşitli dillerin ve etnik grupların yer aldığı devletler içinde bile, yalnızca sınırlı sayıda insanı ya da bölgeyi etkiliyordu.

* İngiltere'nin en kuzeyindeki kazası. (ç.n.)

** İngiltere'nin güneybatı ucundaki Cornwall bölgesinde konuşulan dil. (ç.n.)

*** Man Adası'nda konuşulan Kelt dili. (ç.n.)

1871'den sonra -yavaş yavaş dağılan Osmanlı İmparatorluğu'nu daima istisna olarak görüyoruz- yalnızca bir avuç insanın Avrupa haritasında yeni ciddi değişiklikler olmasını beklediğini, kalıcı olan Polonya sorununun dışında bu tür değişikliklere yol açabilecek az sayıda milli problem saptadığını söylemek pek abartı olmayacaktır. Hakikaten, Balkanlar'ı saymazsak, Alman İmparatorluğu'nun kuruluşu ile Birinci Dünya Savaşı arasında Avrupa haritasında gözlenen biricik değişiklik, Norveç'in İsveç'ten ayrılmasıydı. Kaldı ki, 1848'den 1867'ye kadar uzanan yıllardaki milli hezeyanlar ve askeri seferlerden sonra, Avusturya-Macaristan'da bile sınırların gevşediğini düşünmek pek yersiz olmayacaktır. Ne olursa olsun, Habsburg İmparatorluğu'nun yöneticilerinin, 1873'te St. Petersburg'da düzenlenen Milletlerarası İstatistik Kongresi'nde gelecek nüfus sayımlarında dille ilgili bir sorunun da yer alması önerisini (oldukça gönülsüz biçimde) kabul etmeye karar verdikleri, yalnız bunun uygulanmasının fikrin daha az kışkırtıcı hale gelmesi için zaman kazanmak üzere 1880'den sonraya kadar ertelenmesini önerdiklerinde bekledikleri budur.⁶⁷ Koyacakları teşhiste daha ciddi bir yanılgıya düşemezlerdi oysa.

Başka bir sonuç, bu dönemde genellikle milletlerle milliyetçiliğin, modern standartlara göre millet bazında ne kadar heterojen bir yapı sergilerse sergilesinler, "milli devletler" statüsüne erişmiş olan politik birimler açısından ciddi iç sorunlar doğurmamış olmasıdır; bunun yanında, "çok milletli" olarak (anakronik biçimde) sınıflandırılmayan milli-olmayan imparatorlukların başına çok ciddi dertler açtığı da doğrudur. Ren'in batısında kalan Avrupa devletlerinin hiç birisi (değişmez bir kuraldışı örnek olan İrlanda'sıyla Britanya dışında) henüz bu açıdan ciddi zorluklarla karşılaşmamışlardır. Bununla kastettiğimiz, politikacıların Katalanların, Baskıların, Britonların, Flamanların, İskoçların ve Gallilerin farkında olmadıkları değil, bunların esas olarak devlet genelinde etkin bir politik gücü destekleyen ya da zayıflatan unsurlar olarak görüldüğüdür. İskoçlar ve Galliler liberalizmi, Britonlar ve Flamanlar ise gelenekselci Katolikliği güçlendirici rol oynuyorlardı.

67. Emil Brix, *Die Umgangssprachen in Altösterreich zwischen Agitation und Assimilation. Die Sprachenstatistik in den zislenthanischen Volkszählungen 1886-1910* (Vienna-Köln-Graz 1982).

Elbette milli devletlerin politik sistemleri, hem liberal millet kuramı ve pratiğini hem de on dokuzuncu yüzyıl liberalizminde başka pek çok şeyi zayıflatacak olan, seçim demokrasisinin yokluğundan yararlanıyorlardı.

Liberal çağda milliyetçilikle ilgili ciddi kuramsal yayınların azlığının ve bir ölçüde tesadüflere bağlı olmasının nedeni herhalde budur. Mill ve Renan gibi gözlemciler, Viktoryanların, “ırk”la -dil, din, toprak, tarih, kültür ve diğerleri- tutkulu bir biçimde ilgilenmelerine rağmen “milli duygu”yu -etniklik- oluşturan unsurlar hakkında oldukça rahattılar, çünkü henüz bunlardan birinin ya da ötekinin kalanlardan daha önemli görülüp görülmemesi pek sorun teşkil etmiyordu. Ancak 1880’lerden itibaren “milli mesele”yle ilgili tartışmalar, milli sloganların potansiyel ya da fiili seçmen kitlesine veya kitlesel politik hareketlerin yandaşlarına politik açıdan çekici gelmesi artık gerçek bir pratik kaygı sorunu haline geldiğinden, özellikle sosyalistler arasında iyice ciddileşip yoğunlaşmıştı. Bunun yanında, millet olmanın kuramsal kriterleri gibi sorunlar da giderek ateşli tartışmalara sahne oluyordu, çünkü artık her özgül yanıtın özgül bir politik strateji, mücadele ve program biçimini içerdiğine inanılıyordu. Yalnızca çeşitli türde milli ajitasyon ya da taleplerle yüz yüze gelen hükümetler açısından değil, aynı zamanda seçmenleri milli, milli-olmayan ya da alternatif milli çağrılarla seferber etmenin yollarını arayan politik partiler açısından da önem kazanan bir konuydu bu. Orta ve Doğu Avrupa’daki sosyalistler açısından milletin ve milletin geleceğinin hangi kuramsal temelde tanımlanacağı büyük farklılıklar gösteriyordu. Marx ile Engels, Mill ve Renan gibi, bu tür sorunları marjinal olarak değerlendirmişlerdi. İkinci Enternasyonal’de ise bu tür tartışmalar merkezi bir yere sahip olduğundan, bir dizi seçkin ya da geleceğin seçkin kişileri (Kautsky, Luxemburg, Bauer, Lenin ve Stalin) önemli yazılarla katkıda bulunmuşlardı. Böylesi sorunlar Marksist kuramcılarını ilgilendiriyor olsa bile, Güney Slavlar milliyetinin şu ya da bu şekilde tanımlanması, örneğin Hırvatlar, Sırpalar, Make-donyalılar ve Bulgarlar açısından da ciddi pratik önemi olan bir konuydu.⁶⁸

68. Krş. Ivo Banac, *The National Question in Yugoslavia: Origins, History, Politics* (Ithaca ve Londra, 1984), s. 76-86.

Yani, diplomatların tartıştığı ve 1830-1878 döneminde Avrupa haritasını değiştirmiş olan “milliyet ilkesi”, Avrupa’nın demokratikleşmesi ve kitlesel politika çağında gün geçtikçe merkezi bir yere oturan politik milliyetçilik olgusundan farklıydı. Risorgimento’nun henüz gerçekleşmediği Mazzini zamanında İtalyanların büyük çoğunluğu açısından önemli değildi; öyle ki, Massimo d’Azeglio şu ünlü deyişiyle bunu itiraf etmişti: “İtalya’yı yarattık, şimdi de İtalyanları yaratmalıyız.”⁶⁹ Herhalde Lehçe konuşan çoğu köylünün (diğer dilleri konuşan 1772’den önceki eski Rzeczpopolita’nın nüfusunun üçte birini saymazsak) kendilerini henüz milliyetçi Polonyalı saymadıkları “Polonya Sorunu”nu ele alanlar için de önemli değildi. Polonya’nın sonraki kurtarıcısı olan Albay Pilsudski *kendi* sözleriyle bunu kabul ediyordu: “Devleti yaratan millet değil, milleti yaratan devlettir.”⁷⁰ Gelgelelim 1880’den sonra sıradan insanların milliyet konusunda neler hissettikleri giderek önem kazanmaya başlıyordu. Bu yüzden sanayi öncesi çağdaki bu tür insanların, politik milliyetçiliğin yepyeni çağrısına dayanak teşkil edecek olan duyguları ve tutumlarını ele almak önemlidir. Gelecek bölümde bu konuya eğileceğiz.

69. Yeni birliğini sağlayan İtalya krallığı parlamentosunun ilk oturumunda söylenmiştir, E. Latham, *Famous Sayings and Their Authors*, Detroit, 1970.

70. H. Roos, *A History of Modern Poland*, Londra, 1966, s. 48.